

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับสำนวนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยตรงนั้นยังมีค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับขอบพ้องในการเขียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่าง ๆ เช่น ขอบพ้องในคานการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และรวมเอาขอบพ้องในคานการใช้คำศัพท์และสำนวนเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ดี. วาย. มอร์แกน¹ (D.Y. Morgan) ได้ศึกษาขอบพ้องในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยย่างกุ้ง (The University of Rangoon) ในปี ค.ศ. 1956 พบว่าสิ่งที่เป็นปัญหาของนักศึกษาส่วนมากในการเขียนภาษาอังกฤษมีดังนี้คือ

- 1 การสะกดคำ (Spelling)
- 2 การใช้คำนำหน้านามผิด (Wrong article) หรือการที่ไม่ใช้คำนำหน้านามในที่ที่ควรใช้ (No article when required)
- 3 การใช้รูปของกริยาต่าง ๆ (Verb forms)
- 4 การใช้กาล (Tenses)
- 5 ความสับสนระหว่างการใช้กรรพจน์ และกรรพจน์ (Active and Passive Voices)

¹ D.Y. Morgan, "A Discussion of Remedial Teaching and an Account of Some Attempts at It," English Language Teaching, X (April-June, 1956), pp. 90-96, quoted in Kenneth Robinson, English Teaching in South-East Asia (London : Evans Brothers, 1960), p. 144.

- 6 การไขว่พบ (Preposition)
- 7 การไขว่สอดคล้องกัน (Agreements)
- 8 การไขว่สรรพนาม (Pronouns)
- 9 การเรียงลำดับคำ (Word order)
- 10 การไขว่สำนวน (Idioms)

เคนเนธ โรบินสัน² (Kenneth Robinson) มีความเห็นสอดคล้องกับ มอร์แกน และ ไดโฆส เสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องสำนวน โดยกล่าวถึงสำนวนในแบบที่เป็นกลุ่มคำกริยา (phrasal verb) ว่ามีความสำคัญมากกว่าคำกริยาธรรมดา โดยยกตัวอย่างว่า ในความหมายเดียวกัน ประโยคที่ใช้กลุ่มคำกริยา (phrasal verb) เช่น "He gave up smoking" จะดีกว่าประโยค "He abnegated smoking" ซึ่งฟังดูพิกลและไม่เป็นที่นิยมใช้โดยทั่วไป ฉะนั้นผู้สอนควรจะสอนกลุ่มคำกริยาก่อนคำกริยาธรรมดา เพราะหากผู้เรียนเข้าใจและสามารถไขว่กลุ่มคำกริยาได้ถูกต้องแล้วผู้เรียนจะไม่มีปัญหาในเรื่องการไขว่สำนวนและการไขว่คำพบพบโดยเฉพาะคำพบพบที่ตามมาหลังคำกริยา โรบินสัน โกลดาสสรุปว่า ผู้ที่จะได้ชื่อว่าได้เรียนรู้อังกฤษแล้วนั้น จะต้องเป็นผู้ซึ่งสามารถไขว่กลุ่มคำกริยาได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ซึ่งหมายความว่า จะต้องมี การฝึก (practice) อย่างพอเพียงและสม่ำเสมอ ในการสอนผู้สอนควรจะฝึก (drill) กลุ่มคำกริยาในประโยคที่ชัดเจนและพบเห็นเป็นประจำ

ในคำนี้เกี่ยวกับการสอนสำนวนภาษาอังกฤษนี้ คี.เจ. คาร์เวอริ³ (D.J. Carver) ได้กล่าวถึงการสอนสำนวนไว้ว่าควรที่ผู้สอนจะสอนในแบบที่ผู้เรียนจะสามารถ

²Kenneth Robinson, English Teaching in South-East Asia (London : Evans Brothers, 1960), pp.147-148.

³D.J. Carver, "Idioms and the Teaching of an Active Vocabulary," English Language Teaching, XXVI (October, 1971), pp.50-54.

นำไปใช้ได้อย่างแท้จริง คือการสอนแบบ active ซึ่งเน้นการนำไปใช้ทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน ผู้สอนไม่ควรจะสอนกลุ่มคำที่ประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งในแบบเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ธรรมดาโดยการแยกสอนความหมายของคำแต่ละคำในส่วนนั้น หากแต่ควร จะฝึกหรือสอนผู้เรียนให้เข้าใจความหมายและการใช้ส่วนนั้นทั้งส่วน ข้อสำคัญคือ ผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกสอนเฉพาะส่วนที่พบเห็นบ่อย มีประโยชน์และใช้อย่างแพร่หลาย ในภาษาพูดและภาษาเขียนที่เป็นแบบมาตรฐานในปัจจุบัน ไม่ควรนำส่วนเก่าซึ่งล้าสมัย แล้วยาสอน อีกทั้งไม่ควรสอนส่วนที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่การเรียนการใช้ภาษา ของผู้เรียนในปัจจุบัน เช่น ส่วนคำคมหรือคำพังเพยที่ไม่มีสาระ ฉะนั้นการรู้จักคัดเลือก ส่วนแบบที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียนได้จริงจึงเป็นหน้าที่ สำคัญประการแรกของผู้สอน การเวรไค์เสนอเทคนิควิธีสอนส่วนภาษาอังกฤษแบบ active ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้คือ

1 เลือกสอนเฉพาะส่วนที่มีประโยชน์จากแบบเรียนและเอกสารประกอบการ เรียน จักรวบรวมเป็นบัญชีส่วนและมอบหมายงานเกี่ยวกับการใช้ส่วนที่สอนแก่ ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนได้ใช้ส่วนที่เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ งานที่มอบหมาย ให้อาจเริ่มจากงานเขียนง่าย ๆ เสียก่อน เช่น การให้แต่งประโยคที่ประกอบด้วยส่วน ที่เรียนมาแล้ว

2 ฝึกใหญ่ผู้เรียนได้ใช้ส่วนในภาษาพูด เช่น การฝึกให้เล่าเรื่องปากเปล่า โดยกำหนดให้ใช้ส่วนที่เรียนรู้ออกมาแล้ว ในชั้นแรกอาจให้นำเรื่องที่จะเล่ามาจากบทเรียน ที่เรียนมาแล้ว อันจะเป็นการฝึกความจำซึ่งถือว่ามีประโยชน์เพราะผู้เรียนจะได้จดจำ และเข้าใจการใช้ส่วนได้ดียิ่งขึ้น

3 ฝึกใหญ่ผู้เรียนแต่งเรียงความโดยกำหนดให้ใช้ส่วนที่เรียนมาแล้ว การแต่ง เรียงความนี้อาจเป็นการช่วยกันเขียนเรียงความบนกระดานคำด้วยกันทั้งชั้นโดยเริ่มแบบ ปากเปล่าก่อน

4 ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษจากบทสนทนาที่ประกอบด้วยส่วนที่คิดเลือก มาซึ่งผู้สอนหรือผู้เรียนช่วยกันแต่งขึ้น และเพื่อให้บทสนทนาดังกล่าวสะดวกสละสลวยตามธรรมเนียม-

ชาติของภาษาพูด ส่วนหนึ่งที่คัดเลือกมาใช้จึงต้องเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้กันในภาษาพูดหรือการสนทนาอย่างแท้จริง นอกจากนี้บทสนทนาดังกล่าวควรเป็นบทสนทนาสั้น ๆ เพื่อว่าผู้เรียนจะโคจจดจำและเข้าใจได้ง่าย

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการใช้สำนวนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยหลายคนด้วยกัน เช่นในปี ค.ศ. 1959 เดวิด เอช ดิกเคสัน⁴ (David H. Dickason) ได้ศึกษา และรวบรวมข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ผลปรากฏว่านักเรียนไทยมีข้อบกพร่องในด้านการใช้สำนวนภาษา เช่นเดียวกับข้อบกพร่องในด้านอื่น ๆ เช่น ด้านการสะกดคำ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำนำหน้านาม และการใช้คำสรรพนามเป็นต้น นอกจากนี้ นฤมล แสงพลอง⁵ ผู้จัดทำโครงการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางด้านไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ก็ได้ศึกษาพบเช่นเดียวกับ ดิกเคสัน ว่าข้อบกพร่องด้านการใช้สำนวน เป็นปัญหาหนึ่งที่พบในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย เช่นเดียวกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ

⁴David H. Dickason, A Practical Handbook of English for Thai Teachers and Students. Some Common Errors and How to Eliminate Them (Bangkok : USOM, 1959), p.3.

⁵Narumon Saengplong, "An Outline Programme of Remedying Grammatical Errors in Written English in Upper Secondary School in Thailand" (unpublished report, Regional English Language Center, Singapore, 1968), pp. 2-4.

ในปี พ.ศ. 2516 กองกาญจน์ นิธิพงศ์⁶ ได้ศึกษาขอบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาซึ่งเป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง จำนวน 200 คน โดยใช้แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์เพื่อศึกษาขอบกพร่องของนิสิตในคานาคำศัพท์และสำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน โดยศึกษาเปรียบเทียบขอบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่คานาดังกล่าวว่ามีมากน้อยหรือแตกต่างกันเพียงใด ผลจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีขอบกพร่องในคานาคำศัพท์และสำนวนสูงสุด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1	ขอบกพร่องคานาคำศัพท์และสำนวนคิดเป็นร้อยละ	47.91
2	ขอบกพร่องคานาการสะกดคำคิดเป็นร้อยละ	47.86
3	ขอบกพร่องคานาการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์คิดเป็นร้อยละ	41.42
4	ขอบกพร่องคานาการใช้เครื่องหมายวรรคตอนคิดเป็นร้อยละ	33.45

ขอบกพร่องในการใช้สำนวนแต่ละตัวมีดังต่อไปนี้ คือ

1	in the long run	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	86
2	to be fed up with	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	74
3	to take it for granted	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	60
4	to draw up	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	57
5	to stick up	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	57
6	in back of	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	56
7	to make out	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	49
8	to make fun of	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	48

⁶กองกาญจน์ นิธิพงศ์, "การศึกษาขอบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516) (อัคราเนนา).

9 to have a big mouth	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	46
10 to get through with	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	45
11 at sea	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	42
12 to be very hard to believe	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	34
13 to look after	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	19

ในปีเดียวกันนี้ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ⁷ ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ของสถาบันฝึกหัดครู โดยศึกษาถึงข้อบกพร่องในคานโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอนเช่นเดียวกัน ผลของการศึกษาปรากฏว่านักศึกษาที่มีข้อบกพร่องในคานคำศัพท์และสำนวนมากที่สุด ข้อบกพร่องในการใช้สำนวนแต่ละตัวมีดังนี้ คือ

1 to figure out	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	81.69
2 to see someone off	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	79.81
3 to put off	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	69.95
4 hardly ever	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	58.21
5 to make for	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	53.52
6 to run into	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	52.58
7 to knock out	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	37.55
8 on time	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	34.74
9 to get along with	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	32.86
10 to hand in	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	23.00

⁷นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครู" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2516) (อัครสำเนา).

ผู้วิจัยได้อภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับขอบพรวงในคานการใ้ส่วนวนภาษาอังกฤษของนักเรียนว่า การที่นักเรียนมีขอบพรวงในคานการใ้ส่วนวนมากที่สุดนั้น อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีพื้นควมรทางคานส่วนวนน้อย เนื่องจากขาดประสบการณ์ในการอ่านอย่างพอเพียง เพราะเป็นทีกลาวกันว่า การอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนไ้เห็นและเรียนรู้เกี่ยวกับควมหมายและการใ้ศัพท์หรือส่วนวน สาเหตุอีกประการหนึ่งทีคิดว่าทำให้นักเรียนมีขอบพรวงในคานนี้มากที่สุดคือกระบวนการเรียนการสอนซึ่งยังไม่ไ้ผลเท่าทีควร ปัญหาทีเกิดขึ้นมีทั้งทางคานบุคคลและวิธีสอน โดยทั่วไปผู้สอนมักเป็นผู้ให้และผู้เรียนมักเป็นเพียงผู้รับ ถ้าผู้สอนให้ผิด ๆ ผู้รับก็จะเรียนรู้อย่างผิด ๆ ไปควย ผู้เรียนจึงมีควมรู้เท่าทีมีในบทเรียน ทางทีดีแล้วผู้สอนควรจะมีบทบาทเป็นผู้เร่งปฏิกริยามิให้เป็นผู้ให้ อีกทั้งไม่ควรสอนศัพท์หรือส่วนวนควยการแปลควมหมายแค่อิงวิธีเดียว เพราะการแปลจะไม่เป็นประโยชน์เสมอไป

ในปี พ.ศ. 2517 ประทีป รุ่งทรานนท์⁸ ได้ศึกษาวิเคราะห์ขอบพรวงในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยไ้รวมศึกษาขอบพรวงในคานการใ้ศัพท์และส่วนวนพรอมกันกับขอบพรวงในคานการใ้โครงสร้างไ้ยากกรณ การสะกคคำ และการใ้เครื่องหมายวรรคตอน ผลจากการทดสอบกับนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 2 ปรากฏว่านักศึกษามีขอบพรวงคานการใ้คำศัพท์และส่วนวนมากที่สุด เชนเดียวกับผลจากการศึกษาในเรื่องเดียวกันของผู้วิจัยคนอื่น ๆ ทีกลาวมาข้างตน ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1	ขอบพรวงคานการใ้คำศัพท์และส่วนวนรอยละ	58.84
2	ขอบพรวงคานการใ้เครื่องหมายวรรคตอนรอยละ	54.53
3	ขอบพรวงคานการสะกคคำรอยละ	53.01
4	ขอบพรวงคานการใ้โครงสร้างไ้ยากกรณรอยละ	52.79

⁸ประทีป รุ่งทรานนท์, "การศึกษาขอบพรวงในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517) (อัคราเนา).

สำหรับขอบกพร่องในการใช้สำนวนแต่ละตัวปรากฏผลดังนี้คือ

1 to shake hands	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	78
2 what kind of man	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	76
3 had better	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	73
4 to have been to	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	73
5 to be elected president	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	72
6 out of order	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	71
7 I wish you'd join me	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	70
8 half past eight	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	30
9 คำว่า "please" ซึ่งใช้ตอบคำถามที่ให้ เลือกรับของหรืออีกฝ่ายหนึ่งเสนอให้ เช่น "Would you like.....or..."	จำนวนผู้ใช้ผิดคิดเป็นร้อยละ	16

ผลจากการวิจัยของบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นช่วยให้เห็นว่า การใช้สำนวนภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาสำคัญสำหรับนักเรียนไทย กล่าวคือ นักเรียนไทยมีขอบกพร่องใน
คจนการใช้สำนวนภาษาอังกฤษมากที่สุด เมื่อเทียบกับปัญหาการใช้ภาษาในคานอื่น ๆ
จึงควรที่ผู้สอนภาษาอังกฤษจะได้ให้ความสนใจและนำสำนวนภาษาอังกฤษมาสอนอย่าง
จริงจัง

นอกจากการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย
แล้ว ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้สำนวนไทยของนักเรียนไทยควยเช่นกันคือ การวิจัยของ
บุญเลิศ คุรุทเมือง⁹ ซึ่งได้ศึกษาระดับความสามารถของนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 2

⁹บุญเลิศ คุรุทเมือง, "ความเข้าใจความหมายของถ้อยคำและสำนวนไทย
ของนักศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517) (อัครสำเนา).

ในวิทยาลัยครูทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในจำนวนที่เข้าใจความหมายของถ้อยคำและ
สำนวนไทย ผู้วิจัยในเรื่องนี้ ได้สร้างแบบสอบความสามารถในการเข้าใจความหมาย
ของคำไทย 2 แบบ คือ ถ้อยคำธรรมดาและถ้อยคำที่เป็นสำนวนแบบละ 60 ข้อ ซึ่งเป็น
แบบเลือกตอบ (Multiple - Choice) ทั้งหมด ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปี
ที่ 2 ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 2 แห่ง ส่วนภูมิภาค 2 แห่ง ผลจากการวิจัยปรากฏผลดัง
ต่อไปนี้คือ

1. ระดับความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำทั้งแบบถ้อยคำธรรมดา
และถ้อยคำที่เป็นสำนวนของนักศึกษาทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 57.2342 ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 13.3770
2. คะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายของถ้อยคำของนักศึกษาจาก
แบบสอบทั้ง 2 แบบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .6315 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. คะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายของถ้อยคำของนักศึกษากับ
คะแนนหมวดวิชาภาษาไทย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ดังนี้คือ วิทยาลัยครูธนบุรี เป็น .2926
วิทยาลัยครูจันทร เกษมเป็น .5149 วิทยาลัยครูพิบูลสงครามเป็น .3932 วิทยาลัยครู
อุตรดิตถ์เป็น .4012 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. คะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายของถ้อยคำของนักศึกษากับ
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีดังนี้คือ วิทยาลัยครูธนบุรี เป็น
.2905 วิทยาลัยครูจันทร เกษมเป็น .4962 วิทยาลัยครูพิบูลสงครามเป็น .4007
วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์เป็น .4035 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01
5. กลุ่มนักศึกษาหญิงมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของถ้อยคำทั้ง
2 แบบ ดีกว่ากลุ่มนักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
6. กลุ่มนักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนกลางมีความสามารถในการเข้าใจความ
หมายของถ้อยคำทั้ง 2 แบบ ดีกว่ากลุ่มนักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาค อย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับ .01

ผลจากการวิจัยของบุญเลิศ ครูทเมือง ยอมแสดงให้เห็นว่าความสามารถ
ในทํานานสํานวนภาษามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางคานการ เรียนภาษาโดยสวนรวมของผูเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทั้งภายในประเทศและตางประเทศดังกลาว
ข้างตน ยอมเป็นเครื่องสนับสนุนที่คพอสมควรวว สํานวนภาษามีความสําคัญต่อกระบวนการ
เรียนการสอนภาษา สมควรที่จะไดมีการศึกษาคนคววเกี่ยวกับสํานวนในทวงวางวงยิ่ง
ขึ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความสามารถในการใ้สํานวนภาษาอังกฤษของผูเรียน
ภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย